Concert temporada 2026-2027

Mario Biendicho, saxòfon

BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL DE VALÈNCIA

Felix Hauswirth, director convidat

Palau de la Música
Sala Iturbi
29 de novembre de 2026
Diumenge, 11:30h

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
cap i casal

BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL VALÈNCIA

PALAU DE LA MÚSICA VALÈNCIA

VALÈNCIA MUSIC CITY

Programa

PALAU DE LA MÚSICA
L'EST ES TROBA AMB L'OEST

I

John Barnes Chance
(1932-1972)

Incantation and Dance * (aprox. 8')

Paul Creston
(1906-1985)

Concerto for alto saxophone and band, op. 26 B * (aprox. 21')
1. Energetic
2. Meditative
3. Rhythmic

Mario Biendicho, saxòfon

II

Boris Kozhevnikov
(1906-1985)

Sinfonia núm. 3, "la eslava" * (aprox. 17')
I. Allegro
II. Tempo d'un vals lent
III. Vivace
IV. Moderato

Dmitri Kabalevski
(1904-1987)

Els comediants, suite op. 26 * (aprox. 17')
Arr. Jens Jourdan
1. Pròleg
2. Galop
3. Marxa
4. Vals
5. Pantomima
6. Interludi
7. Xicoteta escena lírica
8. Gavota
9. Scherzo
10. Epíleg

Sergei Prokofiev
(1891-1953)

Marxa, op. 99 * (aprox. 3')

Felix Hauswirth, director convidat

** Primera vegada per la BSMV*

Notes al programa

L'Est es troba amb l'Oest

John Barnes Chance (1932 – 1972)
Incantation and Danse

El títol d'esta obra suggerix una orientació religiosa, encara que no en el sentit de cap de les religions establides de la cultura occidental o oriental. A les deïtats conegudes se'ls oferixen oracions; les fórmules d'invocació, en canvi, es reciten en rituals màgics, ritus demoníacs i en invocar als esperits, ja siguen malignes o benèvols.
La fórmula d'invocació inicial està impregnada de misteri i expectació: errant, inconstant i sense tonalitat recognoscible. La dansa també comença, en un primer moment, en veu baixa. Però molt prompte els instruments de percussió entren un darrere l'altre i impulsen un patró rítmic d'increïble complexitat i força. Amb cada instrument que se suma, la dansa es torna més salvatge i trepidant.
Els metalls martellegen figures rítmiques sincopades, mentre que els de fusta es precipiten amb melodies d'escales vertiginoses. La tensió augmenta imparable fins a un clímax explosiu, en el qual la peça acaba abruptament: la dansa ha acabat; l'adoració ha conclòs.

Paul Creston (1906 – 1985)
Concerto for Alt Saxophone and Band op. 26

El concert per a saxòfon alt, compost per tres moviments, és una de les obres més importants de Creston. Planteja grans exigències tècniques tant al solista com a l'orquestra i requerix un domini precís dels respectius instruments. El concert, compost originalment per a orquestra, es va estrenar en 1944 en el Carnegie Hall amb la Filharmònica de Nova York, sota la direcció de Wilhelm Steinberg i Vincent Abato com a solista. En 1963, Creston va revisar l'obra per a orquestra de vent.
Al llarg dels seus tres moviments, el concert mostra de manera impressionant les múltiples possibilitats expressives del saxòfon com a instrument solista. El primer moviment,

"Energetic", i el tercer, "Rhythmic", es caracteritzen per passatges virtuosos i una marcada energia rítmica. En el segon moviment, "Meditative", per contra, passen a primer pla les qualitats cantables del saxòfon. Les harmonies d'inspiració impressionista conferixen a este moviment un món sonor somiador i atmosfèric.

Boris Kozhevnikov (1906 – 1985)
Simfonia núm. 3, "L'Eslava"

Esta obra, composta en 1958, és una simfonia en quatre moviments amb un so de marcat caràcter rus. El seu material melòdic inclou cites de melodies populars que Kozhevnikov havia conegut a la seua ciutat natal, Nóvgorod.
El primer moviment combina un moment militarista i enèrgic amb passatges lírics. El segon moviment està concebut com un vals lent i desemboca en una coda captivadora. Un vivaç solo de flautí obri el tercer moviment, un rondó que transcorre a un ritme vertiginós. L'obra conclou amb un final exuberant.
Encara que la simfonia es va compondre a la fi de la dècada de 1950, el seu llenguatge compositiu és profundament classicista i, al mateix temps, està marcat pel sentimentalisme romàntic. D'esta manera, s'ajusta clarament als ideals estètics del realisme socialista. El llenguatge musical conservador demostra l'habilitat amb la qual Boris Kozhevnikov —director d'orquestra i professor del conservatori en l'època soviètica— va saber conciliar l'expressió artística amb les exigències de la política cultural comunista: la seua música era prou conservadora com per a superar la censura, però al mateix temps summament vivaç, amb influències eslaves i un marcat caràcter nacional.

Dmitri Kabalevsky (1904 – 1987)
Els comediants, suite op. 26

Kabalevsky va compondre esta música originalment en 1938 com a banda sonora per a l'obra infantil L'inventor i els comediants, de Mark Daniel. L'obra es va representar al Teatre Central Infantil de Moscou. A partir d'esta banda sonora, Kabalevsky va elaborar en 1940 una suite de concert de deu moviments per a orquestra xicoteta.
La suite retrata amb gran franquesa musical l'acolorit enrenou d'un grup de comediants i artistes ambulants. Es caracteritza per ritmes concisos, colors orquestrals enlluernadors, canvis sorprenents d'estat d'ànim i un marcat sentit de l'humor musical. No obstant això, la música no és en absolut alegre de principi a

fi: entre les escenes burlesques també hi ha moments lírics i reflexius.
Els comediants és un teatre musical ple de colorit i sense paraules: divertit, dansaire, a vegades líric i sempre fàcilment comprensible.
L'adaptació per a orquestra de vent va ser realitzada per Jens Jourdan durant la seua etapa com a estudiant de direcció a l'Escola Superior de Música de Basilea.

Serguei Prokófiev (1891 – 1953)
Marxa op. 99
Esta marxa es va compondre en 1943, en una època en la qual molts compositors russos es van bolcar en el gènere de la marxa per a expressar el seu suport al seu país durant la Segona Guerra Mundial. La peça és una composició política en honor a l'1 de maig, el Dia Internacional del Treball. L'1 de maig era una de les festes polítiques més importants del calendari soviètic i només el superava en importància l'aniversari de la Revolució d'Octubre. La marxa es va emetre per la ràdio estatal en el marc de les celebracions de l'1 de maig de 1944.
La marcada tendència de Prokófiev a incorporar l'humor en la seua música queda especialment palesa en esta marxa. Malgrat el seu rerefons polític i històric, l'obra es caracteritza per un to optimista i captiva per la seua configuració musical plena d'humor, a vegades amb un toc de picardia. Composta en una època en la qual, donada la guerra, hi havia pocs motius per a l'optimisme, la marxa sembla un avançament musical d'un futur més esperançador i llargament anhelat.

BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL DE VALÈNCIA

L'any 1901 el regidor de l'Ajuntament de València, periodista i crític d'art, Vicente Ávalos Ruiz, va proposar a la màxima autoritat musical de l'època, Salvador Giner, la creació de la Banda Municipal sota la direcció de Santiago Lope, que va dirigir el primer concert el dia 8 de desembre de 1903. Amb el mestre Lope al capdavant, l'agrupació valenciana aconseguix innumerables èxits, entre estos, tres primers premis en el Certamen Internacional de Bilbao, celebrat el 1905. Han sigut directors titulars de la Banda Municipal els mestres: Lope, Vega, Ayllón, Seguí, Palanca, Ferriz, Garcés, Ribelles, Sánchez Torrella, Bonete Piqueras, Rafael Sanz-Espert, Miquel Rodrigo i Tamarit i en l'actualitat Cristóbal Soler Almudéver.

La Banda Municipal fa anualment nombroses actuacions, entre els quals cal destacar els concerts realitzats per cicles al Palau de la Música, els realitzats al mes de juny als jardins del Palau, així com als barris perifèrics, pobles de la Comunitat Valenciana i diverses ciutats europees, i també participa en els actes protocol·laris de l'Excm. Ajuntament de València.

L'any 2002 l'Ajuntament de València va acordar concedirli la Medalla d'Or de la Ciutat amb motiu del centenari de la fundació. Al 2003, a proposta de la ministra d'Educació, Cultura i Esports i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres, es va concedir a la Banda Municipal de València la Corbata de l'Orde Civil d'Alfons X el Savi. Al 2005 va realitzar una gira pel Japó, amb enorme èxit, va participar en el 2005 Japan Band Clinic, i tot això va contribuir a augmentar-ne el prestigi internacional.

Està en possessió de la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts, la més alta condecoració concedida per l'Estat espanyol i l'Alta Distinció de la Generalitat Valenciana al Mèrit Cultural.

Mario Biendicho | Saxòfon

Natural de Corbera (València), Mario Biendicho desenvolupa una trajectòria artística marcada per la versatilitat, l'excel·lència interpretativa i una profunda dedicació al saxòfon.

Inicia els seus estudis musicals amb el seu pare i continua la seua formació amb Enrique de Tena, qui exerceix un paper fonamental en els seus primers anys de formació, i posteriorment amb Antonio Daniel Huguet, el seu gran mestre i una figura decisiva en la seua evolució musical. Cursa estudis als conservatoris de Cullera, Carcaixent i València, i finalitza els estudis superiors de saxòfon als 17 anys amb la qualificació d' Excel·lent.

La seua carrera professional comença molt prompte. Als 18 anys obté per oposició una plaça de sergent músic, sent el primer saxofonista de la seua promoció i desenvolupant la seua activitat a Madrid. L'any 1996 obté la plaça de professor de saxòfon del Conservatori Municipal de Música de Las Rozas i, un any després, ingressa per oposició en la Banda Simfònica Municipal de Madrid. Durant aquesta etapa coneix Eloy Gracia, solista de la formació, amb qui manté una estreta amistat i de qui rep noves experiències i coneixements que enriqueixen la seua trajectòria artística.

Com a intèrpret, ha col·laborat amb l'Orquestra de Ràdio Televisió Espanyola, sota la direcció de mestres com Enrique García Asensio i Sergiu Comissiona, així com l'Orquestra Filharmonia de Madrid i diverses formacions simfòniques i de cambra. Ha participat en diversos projectes amb el reconegut quintet de metalls Art of Brass València i ha actuat en alguns dels principals escenaris de Madrid, entre els quals es troben el Teatre Real, Teatre Monumental i Auditori Nacional, a més de participar en nombroses gravacions dels segells RCA, BMG, RTVE i Sony Music.

La seua inquietud artística l'ha portat també a explorar altres llenguatges musicals, especialment el jazz i la música lleugera, col·laborant amb músics com Pedro Iturralde, Horacio Icasto, Tito Duarte, Pepe Sánchez i Paquito D'Rivera, i compartint escenari i projectes amb artistes de la talla d'Alejandro Sanz, Sergio Dalma, Rocío Jurado, Enrique Iglesias, Celia Cruz i Raphael, a qui va acompanyar en la seua gira Conciertos del 2000.

Paral·lelament, desenvolupa una intensa labor docent i de divulgació, impartint cursos, concerts pedagògics i activitats formatives en diferents centres i escoles de música.

Des de 2004, és professor solista de saxòfon de la Banda Simfònica Municipal de València, plaça que va obtindre mitjançant concurs-oposició.

La seua experiència en l'àmbit simfònic, cambrístic, jazzístic i pedagògic configura una personalitat artística especialment versàtil, en què el saxòfon es converteix en un instrument capaç de transitar amb naturalitat entre diferents estils i universos sonors.

Felix Hauswirth

Felix Hauswirth va estudiar teoria i direcció d'orquestres de vent en el Conservatori de Lucerna. Va ampliar la seua formació als Estats Units. En 1983 va impartir classes durant un semestre com a professor convidat en la Universitat de Michigan, en Flint (EUA). Des de llavors, col·labora regularment com a professor i director convidat en diverses universitats estatunidenques.

Les seues gires de concerts l'han portat, al costat de nombroses formacions i com a director convidat, a més dels EUA, a diversos països d'Europa, Orient Pròxim i Orient Llunyà, així com a Austràlia, Àfrica, Sud-amèrica i el Canadà. Ha realitzat nombroses gravacions per a diverses emissores de ràdio i ha gravat diversos CD.

És autor de diverses publicacions que tracten principalment sobre la història i la literatura de la música de vent, així com sobre la direcció.

En 1985 va ser nomenat professor a l'Escola Superior de Música de Basilea, on va exercir com a catedràtic de direcció d'orquestres de vent fins a 2021. Felix Hauswirth va fundar en 1983 l'Orquestra Juvenil de Vent de Suïssa i va dirigir este conjunt fins a 1993. Entre 1980 i 2017 va ser director titular de l'Orquestra de Vent de la Stadtmusik de Zug i, de 1991 a 2020, director artístic de l'Orquestra Simfònica Juvenil de Vent de Baden-Württemberg, a Alemanya.

Entre 1993 i 2000 va ser director artístic de les Jornades Internacionals de Música Festiva d'Uster (IFMU).

Entre 1997 i 2001 va presidir l'Associació Mundial de Bandes i Conjunts Simfònics (WASBE). Entre 2000 i 2009, Felix Hauswirth va impartir classes en l'Istituto Superiore Europeu Bandistico (ISEB) de Trento i, de 1998 a 2011, va ser professor de direcció d'orquestres de vent en l'Acadèmia Federal de Trossingen. Entre 2008 i 2011 va ser professor convidat en l'Institut Piaget de Lisboa i, en 2020, va ser professor convidat en l'Acadèmia Sibelius de Hèlsinki, Finlàndia.

Al desembre de 2009 va ser guardonat a Chicago amb el «Mid-West Clinic International Award». Amb motiu de la 17a Conferència de la WASBE, celebrada al juliol de 2017 a Utrecht (Països Baixos), va ser nomenat membre honorari vitalici de l'Associació Mundial de Bandes i Conjunts Simfònics. En 2026 va rebre el Premi Stephan Jaeggi pels seus mèrits especials en l'àmbit de la música de vent suïssa.

Banda Simfónica Municipal de València

Regidor d´acció cultural, patrimoni i recursos culturals: José Luis Moreno Maicas
Cap de servici: Sonia Cano Castaño
Director artístic musical: Cristóbal Soler
Subdirector: Miguel Vidagany Gil

Flautí
Marcos Chirivella Andrés
Flautes
Adrián Serrano Navarro
Isabel Vila Burguet
Oboès
Antonio Fernández Cintero
Miguel Aguado Alcázar
Claudio Raúl Gadea Sanchís
Oboè-Corn anglés
Jesús Perelló Fuster
Fagots
Ovidio Giménez Martínez
Héctor Soler Lluch
Requint
José Beltrán Montagud
Clarinets
José Miguel Martínez Falomir
Juan Antonio Fenollar Sala
Leandro Tello Espert
José Tello Espert
Francisco J. Perelló Aldás
Emilio Cárcel Villalba
Antonio Goig Valenzuela
Joaquín Barberá Cervera
Ana Cogollos Faus
Enrique Villalba Alonso
Enrique Sapiña García
Ricardo Fuster Cervera
Rafael Carlos Toledo Morales
Ángel Miguel Pérez Mínguez
Miguel Ángel Tamarit Barres
Clarinet baix i contrabaix
Daniel Belloví Navarro
José Cubero Pons
Saxòfon soprano i alt
Mario Biendicho Giménez
Saxòfons alts
Francisco Arturo Bort
Ramón José Llopis Esteve
Emilio Rodríguez Galindo
Saxòfons tenors
Pedro Giménez Ballesteros
Miguel Asensio Segarra
Enrique Cárcel Villalba
Saxòfons barítons
Darío Benedito Aviñó
Sergio Muñoz Pérez
Trompes
Honorio Alberto Muñoz Gea
Mario Osca Ruiz
Manuel Amorós Aviñó
Manuel Faus Faus
Donís Aleixandre Torrent
Trompetes
Domingo Ángel Torrella Sancho
Juan Bautista Fons Sanfrutos
José Javier Amorós Martínez
Patricio Soler Pérez
Benjamín Blanes Jover

Trombons
Agustín Puig Gómez
Carlos Climent García
Antonio Zapata Lis
David Pont Ripoll
Trombón baix
Salvador Pellicer Falcó
Fiscorn
Jaume Prats Lacuesta
Bombardins
Vicente Nogués Suey
José Luis Ramón Criado
Bombardins barítons
Francisco Javier Castellano Gómez
Jordi Peiró Marco
Tubes
Miguel Vallés Manzano
José María Santos Ferrer
José Vicente Asensi Galduf
Justo Miguel Moros García
Pedro Criado Valero
Contrabaixos
Joana Sales Baviera
Xavier Amat Alcover
Percussió
Francisco José Fort Marí
Fina Sáez Carrascosa
Jesús Fenollosa Barrachina
Rafael Ferrús Villar
David Merseguer Royo
Gestió Banda Simfònica
Manuel Muñoz Pérez
Arxiver
Juan José Salazar Sancho
Personal auxiliar
José Miguel Utrilla Molina
Tèc. Adm. Gral.
Mª Paz Brizuela Dolz
Aux. administratiu
Alejandro Peña Juárez
Mª Carmen Valdeolmillos del Río
Colaboraciones especiales
Alumnat de pràctiques artístiques externes del Conservatori Superior de Música "Joaquín Rodrigo" de València.
Irene Lasarte Pampló, flauta
Natalia Li Esteban Rubio, oboé
Maria Miralles del Río, fagot
Toni Ramón Cabedo, clarinet
Carla Bernabeu Gallego, clarinet
Vicente Aleixos Egido, saxòfon barítón
Raúl Gosp Guillermo, trompa
Iván Benet Pérez, trompeta
Diego López Ruíz, bombardí

Avanç

3 de desembre, dijous 19.30h
SALA ITURBI
Concert núm.6 "Cicle d'orgue"
Carlos Paterson, orgue
BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL
Cristóbal Soler, director

20 de desembre, diumenge 11:30h
SALA ITURBI
Concert núm. 7 " Concert de Nadal"
CORAL JUAN BAUTISTA COMES
Amparo Zafra, mezzosoprano
Cristina Contreras, directora

Juan Bta. Fons Sanfrutos, trompeta
BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL DE VALÈNCIA
Cristóbal Soler, director